

Thuja plicata

żywotnik olbrzymi

(C) fot. Gabriel Tomżyński

Długowieczne, szybko rosnące drzewo o stożkowatym pokroju, osiągające w wieku 80-100 lat 25-35 m wysokości. Nawet w starszym wieku drzewo zachowuje gęstą, regularną koronę zakończoną ostrym, wąskim wierzchołkiem. Średnica korony u podstawy może dochodzić do kilkunastu metrów, a najgrubsze pnie rosnących w naturze egzemplarzy mają 7 metrów. Dolne gałęzie często pokładają się na ziemi i zakorzeniają. Pień rozszerzony u nasady, pokryty czerwobrązową korą, łuszczącą się grubymi, długimi płatkami. Gałązki płaskie, ułożone wzdłuż pędów w dwóch szeregach, z wierzchu ciemnozielone i błyszczące, od spodu niebieskawe, matowe, z białym rysunkiem aparatów szparkowych, pokryte woskowym nalotem. Po roztarciu intensywnie pachną. Liście w postaci silnie spłaszczonych łusek z odstającymi czubkami, długości 6 mm, na pędach zaostrome, na gałązkach tępe. Szyszki jajowate, długości 10-12 mm, złożone z 10-12 różnej długości łusek, zielone, po dojrzeniu jasnobrązowe. Drzewo najlepiej rośnie w chłodnym, wilgotnym klimacie morskim. Wymaga gleb żyznych, umiarkowanie wilgotnych. Na glebach suchych część gałązek może brązowieć i zasychać, niemniej jednak żywotnik olbrzymi charakteryzuje się większą wytrzymałością na suszę, niż żywotnik zachodni. Drzewa preferują stanowiska słoneczne, chociaż nieźle znoszą zacienienie. W starszym wieku gatunek wytrzymały na niskie temperatury, ale młode rośliny mogą być uszkodzone przez silne mrozy. Polecany do uprawy w dużych ogrodach i parkach, gdzie najefektywniej prezentują się pojedynczo lub w luźnych grupach, najlepiej w pobliżu zbiorników wody. Nadaje się do sadzenia w formie szpalerów oraz w kompozycjach z innymi drzewami iglastymi.

autorzy opisu tekstowego: Grzegorz Falkowski; Związek Szkółkarzy Polskich

zasięg geograficzny

zachodnia Ameryka Północna, wzdłuż wybrzeży Oceanu Spokojnego od Północnej Kalifornii po Alaskę, w górach do wysokości 2100 m n.p.m.

pochodzenie	pierwsza publikacja: D. Don 1824; wprowadzenie do handlu: gatunek wprowadzony do uprawy w Europie przez William'a Lobb'a 1853 Wielka Brytania
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	drzewo
siła wzrostu	roślina szybko rosnąca
pokrój	stożkowy
docelowa wysokość	od 15 m do 20 m
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone
	zielone
owoce	brązowe szyszki, szyszkojagody
następcznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
pH podłoża	roślina tolerancyjna
rodzaj gleby	przeiętna ogrodowa próchnicza gliniasta
walory	ciekawy pokrój ozdobne z liści/igieł roślina zimozielona
zastosowanie	ogrody przydomowe parki drzewo alejowe parkowe szpaler w grupach soliter (pojedynczo)
strefa	6a

autorzy opisu tabelarycznego: Grzegorz Falkowski; , Związek Szkółkarzy Polskich;

Producenci *Thuja plicata* w Polsce

DĘBSCY Agnieszka i Piotr Gospodarstwo Ogrodniczo-Rolne
ŁAPIŃSKI Marta Olęcka Szkółka Drzewa i Krzewy Ozdobne

